

[Articles](#)**Articles: EGUNKARIA**

Enviada per apons el 07/Mar/2003 - 04:48

EGUNKARIA

Carta d'un català que treballava per «Egunkaria»

Estimats tots i totes,

Us escrivim amb una estranya barreja d'orgull i de profunda tristesa pel fet d'haver contribuït durant dotze anys amb cos i ànima a la supervivència i la creixença del diari «Egunkaria».

Com ja deveu saber, en la matinada del 19 al 20 de febrer la Guàrdia Civil va ocupar les instal·lacions del diari a les quatre capitals basques en territori espanyol (la seu de Baiona es va salvar, és clar), sota acusacions tan greus com falses, i van aprofitar per endur-se els ordinadors, telèfons mòbils, etc. Fins i tot els bolígrafs (segurament considerats proves del delictes i perillosíssimes armes terroristes). Deu membres de la directiva del diari van ser detinguts durant l'operació. El ministre Acebes va declarar que «amb les detencions quedava provada la relació entre el diari i ETA». Quin perill, amics i amigues, germans i germanes! Ara ja basta amb la simple detenció per a provar els fets! Des d'aquell moment ni les famílies ni els advocats saben on els van portar i tampoc s'ha formulat cap mena d'acusació formal contra ells, la qual cosa genera una total indefensió jurídica. És a dir, et detinc i després ja aniré veient què és el que se m'acudeix per justificar la detenció. Al cap i a la fi, no sé per què t'hauria d'acusar de res, si la sola detenció ja prova la teva culpabilitat.

L'única notícia oficial és l'esperpèntica nota conjunta entre el Ministeri de l'Interior i l'Audiència Nacional (Visca la separació entre el poder executiu i el judicial). Suposo que ja deveu saber que, segons va manifestar l'Acebes a la tele, «es tracta d'una operació en defensa de la llengua i les llibertats dels bascos». Quin sarcasme!

El diari «Euskaldunon Egunkaria» (que vol dir El diari dels que parlem en basc), l'únic editat íntegrament en basc, va néixer ara fa 13 anys, gràcies a les aportacions de 75 entitats del País Basc (com ara la Federació d'Ikastolas, diversos ajuntaments, empreses, i de grups de persones pertanyents als mitjans de comunicació, universitats, etc), que van comprar accions de 500.000 pts. i amb les aportacions de 3.000 particulars que van comprar trossos d'accions de 5.000 pts. Al llarg dels anys s'han fet successives ampliacions de capital. El diari no ha tingut mai rotativa pròpia (que representa milers de milions de pessetes). Fins al tancament de l'Egin s'imprimia en la seva rotativa i quan el van tancar se'n va haver de buscar d'un dia per al següent una altra. Des de llavors s'imprimeix al «Diario de Noticias», de Navarra (no confongueu amb l'ultra «Diario de Navarra»). Com a compensació dels baixos sous que cobraven els periodistes, s'admetia estatutàriament la seva participació en el consell d'administració i en les decisions estratègiques del diari. Igualment, per manca de pressupost, no existia l'edició del dilluns. En els principis fundacionals del diari es prometia que seria:

partidari de la llengua basca, nacional (de tot el país basc, s'entén), unitari, ampli (obert), no lligat a cap mena d'organització política, no lligat a cap mena de mitjà de comunicació en llengua estrangera, no institucional, ajudat per les institucions, militant, professional i nou. Us puc assegurar que al llarg de tots aquests anys ha complert escrupolosament totes i cada una de les esmentades condicions, tant per voluntat pròpia, com pel fet que no li treien ull en cap moment. Els primers anys van ser molt difícils, perquè al PNB no li agradava un diari en basc que ells no controlessin i va fer tots els possibles per tal d'ofegar-lo, però finalment la força dels fets va poder més i va ser el conseller de cultura qui va haver de dimitir. Això va obrir una època millor, amb ajuts institucionals (fins

llavors se li negava fins i tot la publicació d'anuncis oficials del Govern basc). El Govern de Navarra també subvencionava el diari fins a l'any passat, en què va iniciar una croada contra l'euskera, que ha estat denunciada fins i tot per la Unió Europea.

«Egunkaria» ha conreat des del primer dia una línia de pau i de diàleg entre totes les parts implicades en el conflicte basc (per exemple, l'últim diumenge que va sortir, s'hi publicava una entrevista amb el mamporrero i filòsof de tercera Fernando Savater, membre «intel·lectual» de la cosa ¡Basta ya!, que aboga per la il·legalització de Batasuna i considera al Govern basc com a responsable directe de la violència etarra). A causa d'aquesta línia de neutralitat militant, rebia moltes crítiques del món abertzale radical, mentre que el sector espanyolista de la població el mirava amb manifesta desconfiança pel fet de no admetre ni una paraula en castellà. Una de les característiques més clares del diari era la intensa dedicació a la cultura, tant la basca, com l'espanyola, francesa i internacional. La seva aportació més definitiva ha estat la normalització i l'estandarització de la llengua basca en molts àmbits on fins aleshores no s'havia fet servir.

A poc a poc, però, el diari es va anar guanyant la simpatia i el respecte de molta gent, que apreciaven la seva línia de respecte mutu, la seva dignitat, els seu creixement continu a partir del no res més absolut, la seva honestedat informativa inalterable. En aquest sentit va ser molt significativa la manifestació de Donostia amb centenars de milers de persones en silenci i aplaudint al pas dels treballadors del diari.

Era realment impressionant veure gent de tota mena, moltíssima gent gran, molta gent que mai no hauria comprat el diari, o que ni tan sols parlen en basc, amb exemplars endarrerits del diari a les mans, els nens amb el suplement infantil, algunes persones amb el número 1 d'ara fa tretze anys, d'altres amb fotocòpies del diari, perquè no en guardaven cap a casa... Tot passant lentament entremig de totes aquelles cares serioses, que et miraven als ulls com volent retenir una miqueta de l'esperit que havia donat vida al diari, jo anava pensant «no sabia que ens apreciaven tant» i no parava de dir al llarg de tot el camí, en veu ben baixa, «mila esker, mila esker» (moltes gràcies, moltes gràcies). Com podeu imaginar, les llàgrimes van córrer a doll.

Resulta significativa també la capacitat d'organització dels treballadors, que, amb ordinadors i locals deixats, van treure des del dia següent un diari de substitució que es diu «Egunero» (A diari), en blanc i negre i només amb 16 pàgines. Aquest segon diari ven el triple que el difunt «Egunkaria».

Tal com hem pogut constatar, al govern d'Aznar només li interessa la victòria militar a tota costa, i en aquest camí l'intermediari i la veu de la raó molesten, i s'han d'eliminar, si és possible físicament.